

Ngọc Hồ Băng

Contents

Ngọc Hồ Băng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12

Ngọc Hồ Băng

Giới thiệu

Thể loại: Cổ phong nhã vận, ân oán giang hồ, ngược thân, ngược tâm. Tình trạng: Hoàn – 3 chương 1 vĩ thanh. Editor:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-ho-bang>

1. Chương 1

Edit: Băng Tiêu

Beta:Dạ Tư Vũ

Thanh âm của Tiêu Hoài không lớn nhưng lại lộ ra một tia lãnh khốc làm người khác một khi nghe thấy bất chợt liên sợ hãi kinh tâm: “Thứ đó ở đâu?”

“...” Lê Thiển cúi đầu xuống không trả lời, chỉ cười lãnh đạm. Sắc đẹp của hắn ưu điểm tuyệt trần dù cho thân này đang ở nơi địa lao hắc ám thâm thối. Nụ cười của hắn tuyệt nhiên làm xao động tâm can dù cho thân hắn đang bị treo trên thiết liên thô ráp, mảnh vải che thân vậy đầy dấu vết hành hạ cũng không cách nào giảm bớt được vẻ thần thái bất phàm ấy. Tia cười lãnh đạm đó dường như bùng lên xua tan đi bóng tối tràn lan xâm chiếm mọi thứ xung quanh, khiến tâm kẻ đứng nhìn nhất thời cũng rung mình mê dại.

Tiêu Hoài quay đầu đi, cố khắc chế nội tâm của mình, gắng gượng duy trì giọng nói lạnh băng: “Nói, nói cho ta biết, ta sẽ cho ngươi một cái chết nhanh chóng.”

Im lặng.

...

Sau đó chỉ còn nghe thấy những tiếng vút roi liên tục vào thân thể kẻ thụ hình hòa lẫn với những tiếng thống khổ rên rỉ gần như không thể nghe thấy. Lê Thiển bất tỉnh dưới ngọn đèn dầu loe loét, máu tươi đỏ thẫm văng ra tứ phía, mỗi một lần ngọn roi vung lên là máu lại vấy ra dính đầy vào bốn vách tường thấp lạnh.

“Thứ đó có phải đang ở trong tay Dương Luyến, đúng không?” Tiêu Hoài vặn cầm Lê Thiển lên gặng hỏi. Hết như hần đã đoán được từ trước, Lê Thiển vẫn mở to hai mắt, chỉ có điều ánh mắt đó như phiêu diêu trôi dạt về nơi hư vô nào đó, không phải ở đây. Tiêu Hoài nghiêng rằng nghiêng lợi, khuôn mặt anh tuấn bắt đầu co giắt vặn vẹo: “Im lặng như vậy có nghĩa là đã thâm thừa nhận rồi chứ gì. Nói, Dương Luyến đang ở đâu.”

“Không nói cho người biết.” Lê Thiển nhẹ nhàng trả lời, chất giọng suy yếu nhưng lại vô cùng dứt khoát.

Tiêu Hoài không kiềm chế được cơn cuồng nộ, hung hăng quăng xuống má Lê Thiển một bạt tay thật mạnh, cầm mắng: “Tiện nhân! Chúng ta đều là đồng môn, luận về võ công, tài trí hay gia thế, Dương Luyến có điểm nào hơn được ta? Dựa vào cái gì mà người đến chết vẫn muốn bảo vệ hần?”

Lê Thiển lãnh đạm cười, tựa hồ đã hoàn toàn quên mất người còn đứng bên cạnh. Tiêu Hoài bấy giờ mới hiểu được, nụ cười thuần khiết đó chỉ dành cho một mình Dương Luyến mà thôi.

Về mặt của Tiêu Hoài trong nháy mắt liền trở nên âm trầm độc ác: “Người đã không chịu nhận ân tình của ta, vậy thì đợi tới lúc sư phụ về, tự mình hỏi người vậy. Thủ đoạn của sư phụ thế nào chắc người đã biết quá rõ rồi nhỉ, đó mới thật sự là làm cho người khác sống không bằng chết.”

Thân thể nhẹ nhàng run rẩy, nụ cười trên mặt phút chốc đóng băng, Lê Thiển tuyệt vọng nhắm mắt lại, lần đầu tiên dùng thanh âm cầu khẩn nói với Tiêu Hoài: “Van cầu người, hãy giết ta luôn đi.”

“Muốn chết ư? Ta còn lâu mới làm việc có lợi cho người như vậy.” Khoé miệng Tiêu Hoài nhếch lên một đường tà ác, “Không những thế, ta sẽ đề nghị sư phụ cho người sống lâu thêm vài ngày. Nếu như Dương Luyến cũng yêu người, có lẽ hần sẽ tự chui đầu vào lưới, mau thôi.”

“Thứ đó không phải ở trong tay Dương Luyến.”

“Vậy nó ở đâu?”

“Ta không biết.”

Tiêu Hoài lạnh lùng nói: “Ta mất hết kiên nhẫn với người rồi nhé. Chờ đến khi bắt được Dương Luyến, cho dù thứ đó không ở trong tay hần, nhưng chỉ cần dùng tính mạng của người hoặc của hần ra để uy hiếp, thế nào một trong hai người cũng phải nói thật.” Tiêu Hoài nói xong liền thu hồi roi da, xoay người rời đi.

Cánh cửa sắt ngục giam lần nữa đóng sầm lại. Ngọn đèn sắp cạn lay lắt yếu ớt tỏa ra xung quanh quần ánh sáng mờ nhạt trong chốc lát rồi hoàn toàn bị hắc ám nuốt trọn vào lòng.

Lê Thiển chậm rãi rơi vào cơn mê.

Kí ức xưa cũ dần hiện ra trong giấc mộng.

Thi Phục Đức mang theo hai nam hài khoảng tám chín tuổi đi vào sơn cốc. Còn nhớ đó là một buổi sáng đầu đông rét lạnh, trên bầu trời vờ vụn những bông tuyết li ti tung bay trong cơn gió thổi lạnh thấu xương.

Lê Thiển thẳng lưng quỳ gối trong sân, quần áo đơn bạc nhàu nát càng tăng thêm vẻ mặt tái nhợt trên thân hình run rẩy của hần. Bấy giờ, chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi nhưng trong đôi mắt thấu suốt như nước lại không hề mang theo chút ngây thơ sáng lạn nào mà chỉ tràn đầy những đau thương với sợ hãi.

Thi Phục Đức chỉ vào Lê Thiển rồi nói với hai nam hài bên cạnh: “Hần là thằng hầu ti tiện nhất ở đây, các người có thể tùy ý đánh chửi sai bảo. Nếu như hần dám tỏ ra phản kháng, các người cứ nói cho ta biết, ta sẽ trừng phạt hần gấp đôi.”

Lê Thiển vẫn lặng lẽ quỳ ở đó chờ cho đến khi Thi Phục Đức dẫn theo hai nam hài đi qua hành lang rẽ sang chỗ khuất mới dám đứng dậy. Hần biết hai nam hài đó vốn là đệ tử mà Thi Phục Đức mới thu nhận, Dương Luyến tám tuổi và Tiêu Hoài vừa tròn chín. Hần cũng biết, từ nay về sau, cuộc sống của hần sẽ càng thêm khổ sở.

Vài ngày sau.

“Lê Thiển, bỏ củi hết chưa? Tiêu thiếu gia chuẩn bị tắm rửa, cần rất nhiều nước nóng đó.” Tiếng thúc giục vang lên bên tai.

“Chưa xong ạ.” Lê Thiển cẩn thận trả lời, riu rít cùn, sức lực của hắn lại quá yếu, một đồng củi to chất chồng như núi thì làm sao hắn có thể bỏ hết trong một canh giờ được?

“Làm nhanh lên, đừng có mà lười biếng. Bỏ xong đồng củi này, còn mấy chậu quần áo để đằng kia chờ người tới giặt đó.”

“Vâng ạ.” Lê Thiển nhẹ giọng nói: “Còn một chút nữa là xong rồi.”

“Hừ, đúng là vô dụng! Đợi người bỏ xong chắc Tiêu thiếu gia mai mới tắm được quá!”

Cố gắng làm những việc làm không bao giờ hết song song với những lời chỉ trích thậm tệ, Lê Thiển sớm đã nghe quen, từ khi hắn có thể nhớ được tới nay thì đã là như vậy rồi, chưa hề có ai thay hắn nói một lời bênh vực nào, hắn cũng im lặng càng không có bản năng tự vệ hay cãi lại, chỉ là tự nhiên học dần tính nhẫn nại và cách để vâng lời. Bởi vì ở nơi này, hắn chỉ là một tên hầu ti tiện hèn kém nhất.

Bỏ củi xong thì trời cũng sắp tối. Hắn đã bỏ lỡ mất bữa cơm cuối ngày, mà Lê Thiển cũng chưa bao giờ trông cậy nhà bếp sẽ lưu lại một chút gì ăn được cho hắn. Chịu đói vốn đã lâu thành lệ, không hoàn thành kịp công việc được giao may mắn không bị đánh đã là tốt lắm rồi, còn dám đòi hỏi gì hơn nữa. Hắn không dám nghỉ tay, bắt đầu ngồi ngay trước đồng quần áo, đôi tay xây xát máu khi bỏ củi sơ sẩy bị thương giờ đây lại phải nhúng vào làn nước lạnh băng trong giếng, Lê Thiển cố gắng chịu đựng cái đau thấu xương bắt đầu vò giặt quần áo.

Tuyết đã ngừng rơi nhưng mây vẫn chưa tan, ánh trăng tàn mờ hồ khoác lên mình một lớp áo ẩn hiện thê lương.

Dương Luyến bưng một bát cháo từ ngoài cổng đi thẳng vào sân. Hắn mặc một bộ quần áo bằng gấm thượng hạng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo lông dày ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo do lạnh có hơi đỏ lên, thờ ơ đi vào, ngẩng đầu nhìn hoa mai đang bung nở cánh một lúc khá lâu rồi cúi đầu dùng thìa khuấy cháo mức lên một muỗng, ném một cái lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đặt bát xuống chiếc ghế ở gần hành lang rồi vội vã chạy đi.

Trong sân, lúc này chỉ còn lại một mình Lê Thiển.

Từ chiếc bát tinh xảo tản ra mùi thơm nhẹ nhàng làm Lê Thiển không nhịn được ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi lại nhanh chóng cúi xuống tiếp tục công việc. Hắn chỉ là có một chút hy vọng mong manh không thực tế mà thôi, lớn đến giờ ngoại trừ cơm thừa canh cặn, chưa bao giờ từng được hưởng qua đồ ăn nào khác.

Qua thời gian một nén hương, Dương Luyến vẫn chưa trở về. Không biết từ đâu có một chú mèo con nhảy lên chạm vào thành ghế làm đổ bát cháo. Cháo trong bát cứ lẳng lặng mà chảy hết xuống sân nhà, còn con mèo đó sớm đã không còn thấy tăm hơi.

Trong lòng Lê Thiển bỗng nhiên kích động không thôi, cháo đã bị đổ ra hết cả rồi, khẳng định Dương thiếu gia sẽ không ăn đâu. Vậy thì chỗ cháo trên đất chẳng phải rất lãng phí hay sao? Hắn nghĩ tới nghĩ lui, không tự chủ được mà đi về phía hành lang, ngồi xổm bên cạnh chiếc ghế dựa, lấy ngón tay chấm chấm vào một ít cháo trên mặt đất rồi đưa lên miệng mút, cháo vẫn còn ấm ấm, ngọt ngọt thơm thơm, không chỉ có mỗi mùi của gạo còn pha lẫn nhiều vị hương khác nữa, rất ngon. Lê Thiển dừng lại một chút, không thấy ai ở đây liền nghĩ muốn dùng tay chấm thêm một ít nữa.

“Người làm gì vậy?” Giọng nói của Dương Luyến vang lên.

Lê Thiển sợ hãi run rẩy, vội vàng cuống quýt quỳ rạp xuống đất.

“Người thật là một tên nô tài lớn mặt to gan, cư nhiên có dũng khí uống trộm cháo của sư đệ ta?” Tiêu Hoài tức giận khiển trách.

Lê Thiển run mình run lên nhưng vẫn im lặng không lên tiếng giải thích, từ thuở nhỏ hắn chỉ biết, mặc kệ là lỗi của ai, hắn luôn là người duy nhất bị phạt. Giải thích, khóc lóc cầu xin đều vô ích, chỉ có thể im lặng chờ đợi trừng phạt giáng xuống – đây là việc duy nhất hắn có thể làm. Ngoan ngoãn nghe lời, đôi khi có thể đổi về một trận đòn nhẹ nhàng và mau chóng hơn.

Giọng nói nhỏ nhẹ của Dương Luyến vang lên: “Sư huynh, người nhìn xem, bát cháo bị đổ cả rồi, có lẽ là do mấy con mèo nhảy lung tung gây ra. Nếu hắn có chủ tâm ăn vụng thì tại sao lại ngồi mút đồng cháo

trên mặt đất thế kia?”

“Vừa rồi chúng ta đều không ở đây, nói không chừng là do hấn có tật giết mình mới làm đổ bát cháo.” Tiêu Hoài mỉm cười nói: “Sư đệ, mất công người tốt bụng còn chạy đến phòng bếp lấy cho hấn một bát cháo nóng. Hạng người như hấn cũng xứng à?”

“Sư huynh, người nghe hấn giải thích một chút đi, chúng ta không thể trách oan người tốt được. Ta thấy hấn cũng tội nghiệp mà, suốt ngày đều làm việc, có lẽ đã bụng đã đói lắm rồi.”

Lê Thiển trong lòng dâng lên một loại tình cảm ảm áp, lần đầu tiên... lần đầu tiên có người quan tâm đến hấn, đối tốt với hấn, vì hấn mà giải bày. Trong giây phút đó, hấn đã đem cái tên Dương Luyến ấy khắc sâu trong tâm cốt. Hấn sợ hãi ngẩng đầu, nghĩ muốn thu hết dũng khí để giải thích, để Dương Luyến có thể biết hết sự thực. Nhưng bàn tay của Tiêu Hoài lại không chút lưu tình mà tát một cái thật đau vào mặt Lê Thiển, làm hấn sững lại.

“Chẳng qua chỉ là một thằng hầu hạ tiện thôi mà. Sư phụ cũng đã nói chúng ta có thể tùy tiện trừng phạt hấn. Cần gì phải nhiều lời.”

Máu tươi từ khoé môi nhọt nhọt như nước tràn ra, ánh mắt Lê Thiển trở nên đục mờ không rõ. Hấn cúi đầu, gương mặt nóng rát đau đớn, khiến hấn im lặng chẳng buồn nói điều gì nữa. Cái tát này của Tiêu Hoài đã làm hấn hoàn toàn thứ tỉnh mà nhìn lại vị trí của mình – đúng vậy, hấn chỉ là một thằng hầu hạ tiện hèn mọn nhất nơi này mà thôi.

“Tội ăn vụng, chúng ta quát hấn mười roi rồi cho hấn quỳ suốt đêm luôn, thế nào?” Tiêu Hoài nói ra một cách dễ dàng.

Lê Thiển còn nhỏ sức yếu, nhưng quản gia cứ theo Thi Phục Đức phân phó mà làm, cho tới bây giờ luôn giao cho hấn công việc cực khổ và nặng nhọc nhất. Hấn thường xuyên vì không làm xong mà phải chịu phạt. Roi quát là chuyện nhỏ, nhưng nếu quỳ đến tận sáng ngày mai thì mấy chậu quần áo kia ai giặt đây? Lúc quản gia kiểm tra, chắc chắn lại phải ăn một trận đòn tàn nhẫn nữa thôi, mà nếu để cho Thi Phục Đức biết, có lẽ không đơn giản chỉ là một trận đòn.

“Sư huynh, vậy không tốt lắm đâu.”

“Thế chúng ta chờ sư phụ trở về, rồi nhìn người xử lý mọi việc thế nào nhé.” Tiêu Hoài cười hì hì nhìn Dương Luyến, kỳ thật hấn thừa nhận mình có chút đồ kỵ, sư đệ luôn luôn lạnh nhạt mà lại đi quan tâm một tên người hầu hạ tiện không hề quan trọng. Nên giờ, hấn muốn lên mặt đại sư huynh mà nhân cơ hội xả giận một lượt: “Ta là sư huynh, người phải nghe lời ta. Nếu như người không nghe, ta sẽ đem chuyện đêm nay người lừa dối không luyến công nói cho sư phụ biết.”

Dương Luyến không sợ Tiêu Hoài nhưng hấn lại sợ vị sư phụ nghiêm khắc kia. Hơn nữa, Tiêu Hoài đang nắm được nhược điểm của hấn, hấn bắt buộc dĩ không thể không nghe theo.

Quỳ suốt cả đêm cũng chẳng là gì, vết máu bầm ở đầu gối chưa bao giờ từng biến mất, cho nên sớm đã tập thành thói quen, roi đánh chẳng qua cũng chỉ là đau nhức vài ngày, không nghĩ đến nó tức thì quên ngay, nhưng Lê Thiển lại không cách nào quên được nỗi chua xót trong lòng. Thi Phục Đức từng nói phụ thân của Lê Thiển gây tội bất dung, bán đứng bằng hữu, hại chết cả vạn người. Cho nên Lê Thiển còn sống là phải chuộc tội cho phụ thân hấn. Hấn sinh ra đã có tội, số mệnh định sẵn là phải chịu tất cả hành hạ. Ngay cả quyền tự sát cũng tước đi, hấn còn có mẫu thân đang bệnh nặng và đệ đệ còn thơ dại. Nếu hấn chết, người thân của hấn sẽ lại tiếp tục chịu khổ, hấn còn sống, mẫu thân và đệ đệ ít nhất còn có thể yên ổn sinh sống ở một vùng quê vô danh hẻo lánh mà hưởng trọn cuộc sống bình an hạnh phúc.

Quỳ cả một đêm, sáng sớm lại bị quản gia tàn nhẫn đánh một trận thê thảm. Sức cùng lực kiệt, Lê Thiển bất tỉnh ngã sấp trên đất. Mấy ngày nay, Thi Phục Đức không ở đây, quản gia sai người kéo Lê Thiển vào phòng chứa củi, tùy tiện xử lý vết thương một chút rồi bỏ đi chả thèm để ý đến nữa.

Đau đớn lẫn lộn trong cơn sốt mê man, thay phiên hành hạ Lê Thiển, nhưng cái khó chịu nhất càng không phải là nỗi đau da thịt bên ngoài thể xác mà là nỗi thống khổ khó tả từ tận sâu trong cốt tủy truyền tới nhanh chóng bao phủ toàn thân. Lạnh, như ba mươi chín ngày trần truồng nằm trên hàn băng thấu xương. Đau đớn, như vết thương bị người khác liên tục cào xé rồi chìm trong diêm thủy. Hấn biết đây là bệnh cũ

tái phát, từ lúc nhỏ đến nay đã là vậy rồi, cứ mười ngày là lại phát bệnh một lần, lúc đầu hấn còn đau đớn gào khóc, lăn lộn trên đất, nhưng chỉ đổi lấy được một trận đòn roi đánh đập. Về sau, hấn học cách im lặng mà chịu đựng, Thi Phục Đức nói hấn mắc phải bệnh nan y, nhiều nhất chỉ sống đến năm hai mươi là cùng, không có bất kì loại thần đan diệu dược nào trên đời có thể cứu chữa được.

Nhưng Lê Thiển không muốn chết, mặc dù còn sống chỉ là thống khổ.

Nhưng hấn vẫn muốn kiên trì sống sót, ít nhất còn sống thì còn có hy vọng chờ được đến ngày hạnh phúc.

2. Chương 2

Edit: Băng Tiêu

Beta:Dạ Tư Vũ

Quá khứ đã quyết như vậy, bây giờ tuyệt nhiên cũng thế. Hấn muốn kiên trì sống sót. Ngay cả trong cơn mê, Lê Thiển vẫn không quên gieo mầm tin vào sự sống.

Bị bát nước muối hắt tỉnh, chưa đủ sức lực để kịp mà mở mắt, Lê Thiển đã cảm thấy bầu không khí ngột thở bức bách đang chậm rãi tới gần.

Thi Phục Đức, người nam nhân mà từ khi sinh ra đến nay Lê Thiển vô cùng sợ hãi.

Hấn vốn là một gã nam nhân đứng tuổi trung niên nhả nhặn và tuần tú, nếu mặc trường sam, tay cầm giáo sách thì tựa như một vị tư đồ dưỡng sinh đứng mực. Nhưng lúc này đây hấn không phải tư đồ cang không phải dưỡng sinh – trên thân hấn mặc một bộ hắc y, trong tay cầm chắc một chiếc roi dài đen bóng.

Bộ hắc y hấn mặc vốn được dệt bằng loại vải tốt nhất Giang Nam, được cách tân may hoàn toàn bằng thủ công, chiếc roi dài được tết từ da trâu len với các sợi kim loại mà thành, loé lên tia sáng quỷ dị dưới ánh đèn dầu mờ nhạt hiu hắt.

“Lê Thiển, ta đến thăm ngươi đây.” Thanh âm của Thi Phục Đức vang lên vô cùng hiền lành, “Hoài Nhi hỏi ngươi cái gì thì ngươi cứ trả lời cái đó, cần gì phải ngoan cố để chịu khổ thế kia?”

Lê Thiển gắng gượng mở mắt đã thấy trước mặt là Thi Phục Đức, còn Tiêu Hoài thì khép người đứng sau, trên mặt hiển nhiên một nụ cười trào phúng miệt thị. Lê Thiển thừa biết Tiêu Hoài đang chờ đợi trò vui mở màn.

Thi Phục Đức lấy ra một viên dược hoàn, bóp cầm Lê Thiển ép hấn nuốt vào. Sau đó thô bạo giật mảnh vải duy nhất còn lại trên người Lê Thiển xuống.

Lê Thiển mơ hồ cảm thấy hai vòng sắt trói buộc trên tay dần được thả lỏng, hai ngày hai đêm không ăn không uống chịu bao hành hạ khiến đôi chân hấn không còn sức lực chống đỡ thân thể, và cứ thế nặng nề ngã sấp xuống sàn nhà lạnh lẽo, Lê Thiển cắn chặt môi cổ nhịn không kêu ra tiếng.

Song, cuối cùng hấn cũng không chịu được được lực phát tác. Cảnh vật trước mắt dần dần trở nên mờ đục nhòe nhoẹt, thân thể càng ngày càng nóng, tiếng rên rỉ đứt quãng vì thần trí mê loạn không khắc chế từ miệng truyền ra.

“Loại dược này có thể khiến cho hấn hưng phấn cả đêm, trừ phi hấn trả lời câu hỏi của ngươi, nếu không, không được phép tha miễn hấn.” Giọng nói không chút độ ấm của Thi Phục Đức lần nữa vang lên, hấn cùng giày da giẫm đạp lên thân thể đầy vết thương bê bết máu của kẻ đang nằm trên mặt đất, “Lê Thiển, bây giờ ngoan ngoãn khai ra, rồi uống thuốc giải vẫn còn kịp đấy. Còn bằng không, một nén hương nữa, độc thấm vào xương thì hết cách cứu chữa.”

“Sư phụ, chẳng lẽ ngài cho hấn ăn ‘Tiêu Hồn’ sao?” Tiêu Hoài kinh hãi hỏi.

“Đúng vậy.” Thi Phục Đức đắc ý nói tiếp, “Một khi độc phát công tâm, sống không bằng chết. Người trúng phải ‘Tiêu Hồn’ chỉ cần ngửi mùi nhang hương, thân thể sẽ vô cùng mẫn cảm đâm đặng, hậu đình đau đớn ngứa ngáy khó chịu. Cho dù là trinh tiết liệt nữ cũng sẽ bỏ hết tôn nghiêm mà cầu khẩn người khác thương nàng.”

“Lê Thiển, thứ đó ở đâu? Dương Luyến đang trốn nơi nào? Mau nói đi!” Tiêu Hoài lớn tiếng quát hỏi.

Lê Thiển vẫn im lặng gian nan cuộn mình.

Thi Phục Đức vung roi quất như mưa vào thân thể xích lô của Lê Thiển, máu tươi vẩy lên văng ra tung toé.

Lê Thiển căn bản vô lực né tránh, được hiệu trong cơ thể dần dần phát tác mạnh mẽ, sợ hãi đang bức phá huỷ hoại tâm trí hắn, ngược lại đau đớn trên thân thể bắt đầu biến thành tê dại. Không trả lời câu hỏi cùng lắm cũng chỉ trở thành một tên điểm hạ tiện đâm đặng là cùng, hắn cũng không phải là chưa từng có kinh nghiệm bị cưỡng bạo, thân thể sớm đã bị tàn phá đến nông nỗi này, còn cố sức gìn giữ để làm gì nữa?

Một nén hương trôi qua, Thi Phục Đức lấy một cái bình sứ nhỏ nhỏ từ trong áo ra, mở nắp bình, mùi hương liền bay khắp bốn phía.

Lát sau, ý thức Lê Thiển đã hoàn toàn bị mị hương nuốt chửng. Hắn biết, muốn sống sót chỉ có thể dùng tư thế thấp hèn để tiện mà quỳ gối dưới chân Thi Phục Đức khẩn cầu: “Cầu ngài... hãy thương ta đi...”

Thi Phục Đức một cước đá văng Lê Thiển ra cuối vách: “Trả lời câu hỏi. Hoài nhi hài lòng ta mới giải thoát cho người.”

“Ta không biết.”

“Sư phụ, có thể hắn nói là thật.” Tiêu Hoài cũng bắt đầu tin tưởng, dù sao người bình thường căn bản là không thể chịu đựng được ‘Tiêu Hồn’ hành hạ, theo lý thuyết, bây giờ những gì Lê Thiển nói cũng đều xuất phát từ bản năng.

“Nếu Hoài nhi đã nói thế, thì cứ tạm thời tha cho hắn vậy.” Thi Phục Đức thu hồi bình được, dùng chui roi tàn nhẫn đâm vào hạ thể Lê Thiển, “Chúng ta đi thôi.”

Lê Thiển trong tiềm thức dùng nội bích cọ xát vào đầu roi thô ráp, cảm giác thống khổ ngứa ngáy dần dần bị đau đớn thay thế lâm vào tình trạng kiệt huệ hôn mê.

Tiêu Hoài cùng Dương Luyến đã đi theo Thi Phục Đức được trọn tám năm và cũng đã ở trong sơn cốc này trọn tám năm đó.

Tiêu Hoài năm nay mười bảy, cao lớn anh vũ. Hắn vốn là hậu duệ của quý tộc Đại Kim quốc, cử chỉ thần thái đầy phách phách duy ngã độc tôn. Còn Dương Luyến cũng tròn mười sáu sáng sủa lại thông minh hoạt bát, nho nhã hào hiệp, trên mặt lúc nào cũng tươi cười như ánh mặt trời sáng lạn, không hề tự cao tự đại, ở đây từ trên xuống dưới mọi người ai ai cũng đều quý mến hắn cả.

Lê Thiển mười lăm tuổi vẫn như trước ăn mặc rách rưới, thân thể gầy còm yếu ớt, sắc mặt cùng đôi môi tái nhợt chưa bao giờ cười qua. Trước mặt người khác vẫn lặng lẽ cúi đầu ngoan ngoãn, lúc nào cũng duy trì tư thế thu mình nhún nhường, nếu có ai hỏi hắn sẽ cung kính từ tốn trả lời, còn nếu không ai hỏi thì hắn cũng không bao giờ chủ động mở miệng. Lê Thiển vẫn luôn yên lặng mà chịu đựng hết mọi kinh khi ngược đãi, chỉ có đôi ánh mắt của hắn không hề che dấu vẻ bị thương đang dần dần ăn mòn sinh mệnh, bệnh của hắn nay cũng đã rất nặng. Cứ vài hôm là hắn lại bị đau đớn phé tâm mà ngất xỉu, sau đó lại bị roi vọt và nước lạnh hắt tỉnh. Ngày nối ngày, năm tiếp năm... cứ thế trôi qua.

Thỉnh thoảng Tiêu Hoài lại khó hiểu tự hỏi: “Sao Lê Thiển vẫn chưa chết nhỉ?”

Dương Luyến chỉ cười cười, không biết nên giải thích thế nào. Hắn cũng không thể nói hàng tháng hắn đều len lén dùng nội lực mà tặc mạng cho Lê Thiển, hay là nói chính mình năn nỉ cầu xin sư phụ cho linh đan cũng là đem cho Lê Thiển. Hắn cũng biết tại sao Lê Thiển lại phải chịu đựng hành hạ như vậy, nhưng hắn cũng không đồng ý với cách làm của sư phụ. Hắn đã từng nói chuyện đó với sư phụ, nhưng kết quả là bị mắng một trận tơi tả. Còn Lê Thiển cũng vì vậy mà ăn một trận đòn thê thảm thiếu chút nữa mất cả tính

mạng. Từ đó về sau, Dương Luyến không hề dám đề cập tới việc này với sư phụ một lần nào nữa, chỉ lén lút cố gắng hết sức âm thầm giúp đỡ Lê Thiển.

Dương Luyến vẫn không hiểu vì sao mình lại không thể tàn nhẫn như những người khác mà bỏ ngoài tai sự tồn tại của Lê Thiển. Tiêu Hoài từng cười nhạo nói hắn quá trẻ con, đối xử tốt với Lê Thiển chẳng qua chỉ như đối với những con chó con mèo đáng thương ngoài phố mà thôi, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng chính Dương Luyến lại biết rõ, tình cảm đó quyết không phải chỉ đơn giản có thế.

Dương Luyến nhớ kỹ, vào cái đêm trung thu của năm năm trước, lúc hắn mãi ngắm trăng do ăn quá nhiều bánh mật cho nên buổi tối không tài nào ngủ được. Giữa đêm hôm khuya khoắt một mình đi tản bộ trong sân vườn yên tĩnh.

Sau đó, hắn nhìn thấy Lê Thiển cuộn mình dưới một gốc cây đại thụ len lén khóc. Quần áo của Lê Thiển dính đầy máu còn chưa kịp khô, chắc là lại vừa bị đánh. Đối với việc lần trước Lê Thiển vì ăn trộm cháo mà bị phạt, Dương Luyến vẫn cảm thấy có chút áy náy, kỳ thật chính mình muốn làm việc tốt thể nhưng lại làm hại Lê Thiển bị đòn. Nếu như lúc ấy, cứ để Lê Thiển uống bát cháo lạnh đó thì có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra rồi. Đáng tiếc, hắn vẫn không tìm được cơ hội bồi đắp lỗi lầm của mình, cho nên lần này hắn không nhìn được mà bước tới, ôn hoà thăm hỏi: “Tại sao người khóc?”

Lê Thiển không ngờ đã khuya thế này mà vẫn còn có người chưa ngủ, hơn nữa lại còn dùng ngữ điệu ôn hoà nói chuyện với hắn. Hắn nơm nớp lo sợ đứng dậy, cúi đầu thấp hèn trả lời: “Không, không có gì đâu ạ.”

“Là do vết thương bị đau hay là do đói bụng? Được thì hơi khó kiếm, nhưng nếu đói bụng, ta có thể về phòng mang cho người một ít đồ ăn.”

Lê Thiển sửng sốt, hiển nhiên không hiểu ý tứ câu nói của Dương Luyến. Mà cho dù nghe hiểu, hắn cũng hoài nghi những lời này không phải sự thật. Bất ngờ, bệnh không báo trước đột ngột tái phát, hắn cắn chặt môi, gắng gượng như trước mà cố nén, nhưng đau đớn lần này so với lần trước mãnh liệt hơn rất nhiều, rất nhanh hắn tê liệt ngã phục xuống đất mất đi tri giác.

Không có đánh đập và quát mắng lay tỉnh, Lê Thiển từ từ tỉnh lại trong vòng tay Dương Luyến. Mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên chính là nụ cười hòa ái của người kia, Lê Thiển tự biết mình căn bản không xứng được đối xử tử tế như thế. Thân thể của mình rất dơ bẩn, từ trong ra ngoài không có chỗ nào toàn vẹn sạch sẽ, ở gần Dương Luyến thế này sẽ làm bẩn quần áo hắn, song song đó cũng sẽ bị ánh hào quang hạnh phúc của Dương Luyến làm tổn thương nghiêm trọng.

Từ lúc biết thân mình mắc bệnh nan y, Lê Thiển nhớ kỹ Thi Phục Đức từng nói với hắn: “Nếu như người đồng ý dùng thân thể lấy lòng ta, ta sẽ cố gắng cho người sống lâu hết mức có thể. Một khi người còn sống, ta sẽ không gây khó dễ đến mẫu thân và đệ đệ của người.”

Lê Thiển không thể lựa chọn càng không hề có quyền cự tuyệt, kỳ thật Thi Phục Đức cũng không phải thích nam sắc, với lại thân thể non nớt gầy gò đầy vết thương của Lê Thiển cũng không gợi dậy chút nào hứng thú trong hắn. Hắn hay thường bắt Lê Thiển quỳ dưới chân mình dùng miệng ngậm lấy cường đại dục vọng của hắn, và đây chẳng qua chỉ là một trong những thủ đoạn để hành hạ lăng nhục Lê Thiển mà thôi.

Lê Thiển cố gắng tránh khỏi vòng tay Dương Luyến nhưng Dương Luyến một mực không đồng ý buông lỏng tay ra.

“Người sợ hãi hay căm ghét ta?” Dương Luyến khó hiểu hỏi.

Lê Thiển lắc đầu: “Cầu người buông ta ra đi, buông ta ra ta mới có thể nói.”

Dương Luyến nghe vậy liền buông tay, còn Lê Thiển thì vội cung kính quỳ sụp trên mặt đất: “Ở nơi này, ta là người hầu thấp hèn ti tiện nhất, ta sống là vì để chuộc tội, ta không có tư cách tiếp nhận lòng tốt của người khác.”

“Thân thể của người, ta có biết.” Trên mặt Dương Luyến vẫn như cũ mang theo nụ cười hiền hòa ấm áp: “Nếu như người nhất định cho rằng như vậy là đúng, vậy thì người cũng không có quyền từ chối lòng tốt của ta.”

Lê Thiển cảm giác nước mắt mình không nhận được từng giọt từng giọt tràn ra rơi xuống, khóc... không phải do trong lòng khổ sở, mà là hắn chưa từng cảm thấy giây phút nào hạnh phúc như lúc này, mặc dù chỉ như một cái chớp mắt ngắn ngủi, nhưng như thế cũng đã quá đủ...

“Người bị bệnh nan y sao?” Dương Luyến nói, “Ta có thể len lén dạy người luyện nội công, nghe nói nếu luyện thành tuyệt đỉnh công phu có thể sẽ sống được lâu lắm đấy.”

“Ta từ khi lên năm, đã bị phá huỷ toàn bộ kinh mạch, cả đời không thể nào tập võ.” Lê Thiển bình thản nói, “Ý tốt của Dương thiếu gia, Lê Thiển nguyện ghi lòng tạc dạ.”

“Luyện võ khổ cực lắm, thôi... không luyện tốt hơn.” Dương Luyến thật không ngờ sư phụ lại tuyệt tình nhần tâm như vậy, sợ Lê Thiển học được võ công sẽ chạy trốn hoặc quay lại báo thù hay sao? “Ta mang cho người ít sách y, có lẽ trong sách có ghi lại cách trị bệnh của người.”

“Ta không biết chữ.” Lê Thiển mặc dù cố kìm nén nhưng tự ti cùng bị thương tuyệt nhiên vẫn đọng đầy dưới đáy mắt hắn.

“Vậy à?” Dương Luyến tựa hồ có chút thương tiếc.

Lê Thiển càng cúi đầu thấp hơn, nhất định Dương Luyến rất xem thường hắn, nhưng cũng chẳng sao, bản thân đến giờ cũng chưa từng có người nào coi trọng cơ mà. “Dương thiếu gia còn gì sai bảo nữa không? Nếu không, xin mời ngài hãy sớm đi nghỉ ngơi.”

“Sau này nếu có thời gian, ta sẽ dạy người đọc sách viết chữ.” Dương Luyến trầm ngâm một chút rồi đột nhiên lên tiếng.

Lê Thiển chỉ cho rằng Dương Luyến nhất thời cao hứng nên tùy tiện nói vui vậy thôi. Không ngờ Dương Luyến thật sự len lén sư phụ dạy Lê Thiển cầm bút viết chữ.

Lê Thiển bẩm sinh thông minh, chỉ xem đã thuộc, học một hiểu ba. Không tới một năm, hắn đã có thể đọc hiểu hết các án văn chương phức tạp vượt qua cả thầy.

“Lê Thiển, tương lai có lẽ người sẽ thi đỗ Trạng Nguyên luôn đó.” Dương Luyến lúc nào cũng tán dương như vậy.

Lúc Lê Thiển nghe xong câu đó, hắn chỉ trầm mặc không nói gì. Hắn biết chính mình vốn không có tương lai. Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi việc đọc sách viết chữ căn bản chỉ là dư thừa, hiểu càng nhiều đạo lý, nội tâm hắn càng ràng buộc thống khổ hơn thôi. Dương Luyến đưa y thư cho hắn, hắn cẩn thận xem từng trang một, nhưng căn bệnh kì lạ của mình hoàn toàn không thấy ghi lại. Có lẽ, cái chết vốn là một loại giải thoát, là chốn đi về duy nhất của hắn, là tương lai mà hắn ngày đêm mơ ước.

3. Chương 3

Edit: Băng Tiêu

Beta:Dạ Tư Vũ

“Sư phụ, đệ tử cho rằng Tình Khang bảo đồ nhất định là đang nằm trong tay Dương Luyến.” Tiêu Hoài quay sang quả quyết nói.

Trên mặt Thi Phục Đức bỗng xuất hiện một nụ cười cao thâm khó lường: “Sao người có thể khẳng định như vậy? Tên Lê Thiển kia có nói gì đâu.”

“Hắn khẳng khái không chịu khai chỗ ẩn nấp của Dương Luyến, chắc không chỉ là do bọn họ đã thề non hẹn biển gì đâu? Người không vì mình trời tru đất diệt, đại khái hắn ảo tưởng rằng – khi Dương Luyến tìm được bảo tàng, sẽ dựa vào tiền tài hoặc võ công bí tịch trong bảo tàng mà quay về cứu hắn thoát khỏi khổ ải.” Tiêu Hoài khinh miệt nói, “Cái tên đệ tiện như hắn, không biết đã bị bao nhiêu người thương qua, lại còn giả bộ là trung trinh tiết liệt nữa chứ!”

Thi Phục Đức lắc đầu hoài nghi đáp lại: “Lê Thiển sống không quá hai mươi, mà hiện tại hắn đã hơn mười chín. Chỉ vì một năm vinh hoa phú quý thì làm sao hắn nhẫn nhịn chịu đựng bao hành hạ như vậy? Lại nói một năm trước, đệ đệ của hắn mất tích, không qua bao lâu mẫu thân hắn cũng tự vẫn qua đời, ta đã mất đi lợi thế duy nhất ỷ hiếp được hắn, hắn hoàn toàn có thể tự sát để giải thoát cơ mà.”

“Chẳng lẽ trong bảo tàng có phương pháp hoặc linh đan gì có thể chữa trị căn bệnh vô nan ấy cho hắn sao?”

“Rất có khả năng này.” Thi Phục Đức hươ tay nói tiếp, “Nam Độ chiến loạn, rất nhiều quốc bảo thất lạc, các vị cao nhân võ lâm của Tổng Quốc đã tìm kiếm vật báu rồi ngậm mang quốc bảo trở về cố hương, sau đó hắn đã chôn một quyển Kinh Thế bảo điển – mang tâm huyết cả đời của hắn và quốc bảo giá trị liên thành dấu ở một nơi bí mật., để cho đời sau phải nhớ kỹ mối nhục của Tĩnh Khang, bảo đồ đó liền được gọi là Tĩnh Khang bảo tàng. Nghe nói phía ngoài Kinh Thế chẳng những ghi lại tuyệt học cao thâm còn có cả các phương pháp có thể chữa trị các chứng nan y trong khắp thiên hạ.”

“Người Tổng lúc nào cũng mềm yếu và hèn nhát, nói gì đến sỉ nhục của Tĩnh Khang, chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người.” Tiêu Hoài tự nhận người Kim quốc của hắn so với người Tổng còn cường hãn ưu tú vượt trội hơn nhiều, chỉ có điều thiên hạ giờ đây cũng chẳng phải của đại Kim quốc lẫn đại Tống quốc mà đã rơi vào tay của người Mông Cổ. Cho nên cái cách kiêu ngạo của Tiêu Hoài cũng có khác gì so với người Tống quốc hiện tại đâu. “Nếu như ta có được bảo tàng, chắc chắn sẽ liên lạc với gia tộc cũ, đánh đuổi bọn Mông Cổ về thảo nguyên của chúng, xây dựng lại uy danh đại Kim quốc của ta. Còn người Tổng nếu may mắn có được bảo tàng, có lẽ chỉ cũng biết ăn chơi đàng điếm, rượu chè be bét mà thôi.”

Thi Phục Đức không nói tiếp mà vòng vo thay đổi chủ đề: “Có lẽ tàng bảo đồ không nằm trong tay Dương Luyến thật.”

Tiêu Hoài cau mày, suy nghĩ một chút rồi đáp lại: “Lần cuối cùng Dương Luyến xuất hiện, bên cạnh hắn còn có một cô nương trẻ tuổi.”

“Sau khi Tĩnh Khang bảo đồ tái xuất giang hồ, Dương Luyến mang theo một cô nương len lén quay về đây, còn Lê Thiển thì một mình vội vã rời đi.” Thi Phục Đức thở dài, “Đáng tiếc khi đó người và ta đều không nghĩ tàng bảo đồ rơi vào tay Dương Luyến. Cái tên ranh con bất hiếu, ta giáo dục hắn đã vài chục năm, vậy mà việc lớn như vậy hắn dám dối gạt ta!”

“Sư phụ, đệ tử đã sớm nói Dương Luyến bị Lê Thiển làm cho thần hồn điên đảo, là kẻ sinh hai lòng, đối với mệnh lệnh của ngài chỉ bằng mặt chứ không hề bằng lòng.” Tiêu Hoài tiếp tục châm dầu, “Đệ tử đã khổ công giáo huấn hắn mấy lần mà hắn vẫn trở ra không biết hối cải. Lần trước hắn bỏ đi rồi trở về, đáng lẽ ngài nên nhấn tâm một chút quyết một lần thanh lý môn hộ mới đúng.”

Thi Phục Đức mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng kỳ thực đang nghĩ: Tiêu Hoài, người thì nghe lời đến mức nào mà khua môi như thế. Nhưng ngoài miệng lại giả dối nói: “Giờ ngồi hối hận cũng vô ích. May mà thầy còn có một hảo đồ đệ hiểu chuyện tri kỷ như người.”

“Sư phụ quá khen, đây là điều đệ tử nên làm.” Tiêu Hoài vui vẻ nói tiếp, “Ý của ngài là tàng bảo đồ có khả năng đang nằm trong tay cô nương đó ư?”

“Cũng có khả năng là Lê Thiển vẫn còn giữ.” Thi Phục Đức tỉnh táo phân tích, “Nếu ở trong tay Dương Luyến hoặc cô nương đó, theo lý bọn họ sẽ đi tìm bảo tàng ngay. Tĩnh Khang bảo tàng ở quan nội vốn không sai, mặc kệ bọn họ giấu giếm thế nào thì chỉ cần bước chân vào Trung Nguyên tuyệt không thể thoát khỏi hai tròng mắt của người trong giang hồ. Nhưng đến nay cũng không nghe thấy chút tung tích gì từ họ, hẳn là vẫn chưa bỏ đi mà đang ẩn thân ở một nơi ít người nào đó.”

“Vậy cũng không thể chứng minh rằng bảo đồ không ở trong tay bọn họ. Bọn họ có lẽ tính lẩn tránh thiên hạ trước rồi mới lên đường tìm bảo đồ sau.”

Thi Phục Đức giải thích: “Tĩnh Khang bảo tàng ai mà không thèm thuồng? Có ai sẽ dễ dàng mà từ bỏ nó? Ngày càng nhiều người trong giang hồ đồn rằng tàng bảo đồ đã rơi vào tay Dương Luyến, thậm chí kinh động cả tới triều đình, người trong khắp thiên hạ đang dùng mọi cách tìm bằng được tung tích của bọn hắn. Nếu như ta là hắn, khẳng định sẽ không ngồi đó chờ chết, đợi người khác tới bắt thì thả liều mạng đi tìm bảo tàng còn hơn.”

“Nếu như ta tìm được tàng bảo đồ tuyệt đối cũng không đem nó cho người khác.” Tiêu Hoài nói, “Cho dù Dương Luyến thích Lê Thiển đến mức nào hắn cũng không đem bảo tàng tặng cho cái loại người hạ tiện không võ công cũng chẳng biết chữ như Lê Thiển.”

“Đây chính là điểm cao minh nhất của Dương Luyến.” Thi Phục Đức nói, “Lê Thiển không võ công không biết chữ căn bản không có khả năng tự đi tìm bảo tàng, hơn nữa hắn yêu Dương Luyến như thế, chần chẫn sẽ liều mạng bảo vệ tàng bảo đồ. Dương Luyến một mình chạy trốn rồi dần dần thả tin tức khắp nơi rằng – tàng bảo đồ đang ở trong tay chúng ta để đánh lạc hướng mọi người. Lê Thiển một ngày không khai, chúng ta một ngày không chiếm được tàng bảo đồ. Đối phó với miệng lưỡi thế gian càng không dễ dàng gì vượt qua nổi, chắc chắn sẽ lại bị người tính kế hãm hại. Hắn biết thừa thầy trò chúng ta tuyệt đối sẽ không bao giờ giao Lê Thiển ra, mà nếu làm thế khác gì là từ bỏ bảo tàng. Ngược lại, chúng ta chỉ cần cố giữ tính mạng cho Lê Thiển, thậm chí còn giấu diếm việc Lê Thiển biết nơi cất giữ tàng bảo đồ với người giang hồ, như vậy tỷ lệ Lê Thiển sống sót càng cao hơn nữa, cho dù cuối cùng hai người chúng ta không trốn được người trong thiên hạ đuổi giết mà khai ra Lê Thiển, phỏng chừng Lê Thiển cũng sẽ lưu lại ám hiệu gì đó cho Dương Luyến biết tin. Kết quả, Dương Luyến nghiễm nhiên ngồi ở giữa làm ngư ông đắc lợi.”

“Dương Luyến giao hoạt như thế sao, vậy sao hắn không làm một bảo đồ giả rồi để lại cho Lê Thiển? Vạn nhất Lê Thiển không chịu được hành hạ mà khai ra, Dương Luyến chẳng phải phí công vô ích?” Tiêu Hoài phản ứng nhanh lẹ lập tức đưa ra nghi vấn.

Thi Phục Đức nhếch môi cười nhạt: “Dương Luyến ngay trong một khoảng thời ngắn không có khả năng lấy được bảo tàng, bên người hắn lại có một cô nương không rõ lai lịch. Tàng bảo đồ giao cho Lê Thiển mà hắn tin cậy là an toàn nhất. Hơn nữa hắn không dùng bảo tàng để Lê Thiển hy vọng thì làm sao Lê Thiển bán mạng cho hắn được.”

“Ra là ta đã quá xem thường Dương Luyến.” Tiêu Hoài ảo não nói, “Sư huynh đệ nhiều năm như vậy, tính cách hắn ôn hoà nhu thuận, thậm chí còn có chút nhu nhược, chuyện gì cũng không tranh giành với ta, vô công lại kém hơn ta. Hắn lại là người Tống, ta nghĩ hắn vốn có bản tính như vậy.”

“Ngay cả ta cũng bị hắn lừa. Người có biết vì sao Lê Thiển mê đắm Dương Luyến như vậy còn về phía người lại khinh thường như thế không?”

Đấy như là cây kim nhức nhối bấy lâu trong lòng Tiêu Hoài suốt mấy năm qua: “Cái loại người hạ tiện như Lê Thiển, người nào đối tốt với hắn thì hắn sẽ lập tức đi yêu kẻ đó.”

“Không sai. Lúc Lê Thiển phát bệnh đều dựa vào nội lực của Dương Luyến mà giữ được tính mạng, ta cho Dương Luyến linh đan hắc cũng cho Lê Thiển ăn, cho nên Lê Thiển mới sống đến ngày hôm nay. Hắn đối tốt với Lê Thiển như vậy, Lê Thiển đương nhiên tri ân báo đáp.” Thi Phục Đức âm trầm nói tiếp: “Còn nữa, hắn đối xử với tất cả mọi người ở đây đều khách khí, chuyện gì cũng không tranh với người, chẳng qua là vì lấy lòng mọi người. Trước kia thầy còn không tin tưởng Dương Luyến có dũng khí không tuân lệnh ta, cho đến khi sự việc xảy ra, thầy rốt cục mới hiểu rõ con người của hắn.”

“Sư phụ, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tiêu Hoài vội la lên, “Chúng quy không thể ngồi không mà đợi người giang hồ tìm đến chúng ta đòi tàng bảo đồ được.”

“Gỡ chuông cần có người treo chuông. Chúng ta đã phân tích ra một ít chân tướng, lại có Lê Thiển trong tay, chỉ cần chúng ta đánh vào tinh thần của hắn, là có thể đạt được những thứ mà chúng ta mong muốn.”

Hai thùng nước muối tạt xuống làm Lê Thiển đang cuộn mình nằm trên mặt đất rốt cục cũng động đậy.

Thi Phục Đức biết Lê Thiển mặc dù không mở mắt nhưng ý thức đã thanh tỉnh, bên tai chắc chắn là nghe được. Hắn rút cây roi da từ trong hậu đình của Lê Thiển ra mang theo cả một mảnh huyết nhục không ít, thân thể Lê Thiển bởi vì đau đớn mà run lên từng đợt. Thi Phục Đức đem chiếc roi da nhúng vào một thùng tẩy rửa một chút rồi lại lần nữa vung lên giữa không trung, “Chát!” một tiếng nặng nề rơi thẳng vào người Lê Thiển.

“Nói, tàng bảo đồ ở đâu.” Giọng nói lãnh khốc của Thi Phục Đức vang lên, “Còn không nói, ta sẽ cho người ngồi đồ mi hương.”

Tiêu Hoài lúc này mới làm bộ vội vã chạy vào địa lao, dựa theo kế hoạch mà nói: “Sư Phụ, có tin tức nói

Dương Luyến cùng một vị cô nương xuất hiện ở gần núi Trường Bạch. Nàng kia bụng lớn, có lẽ bọn họ đang đi tìm bà đỡ.”

Thi Phục Đức âm thầm cười lạnh: “Lê Thiển, Dương Luyến cùng cô nương đó ngay cả hài tử cũng có rồi, sợ rằng sớm đã quên mất còn có người như ngươi vì hấn mà chịu khổ ở đây.”

Tiêu Hoài cũng nói thêm: “Thật sự là đáng thương, bọn họ song túc song phi, sau đó sẽ cùng dắt tay đi tìm bảo tàng, bình yên hưởng thụ một cuộc sống thần tiên, còn ngươi khi ấy sớm đã thành cô hồn dã quỷ.”

“Các người... nói thật... sao?” Lê Thiển suy yếu hỏi, “... Bọn họ còn ở cùng một chỗ... nàng kia đã mang thai rồi ư?”

“Phi Ứng bang truyền tin, giờ này chắc người trong giang hồ đã đến núi Trường Bạch rồi.” Tiêu Hoài nói như thật, “Sư phụ, chúng ta lúc nào xuất phát đây? Ngàn vạn lần đừng để tàng bảo đồ rơi vào tay người ngoài.”

“Lê Thiển thì làm sao đây?”

Tiêu Hoài nói: “Mang theo hấn lên đường rất phiền toái, dù sao chúng ta cũng biết Dương Luyến ở đâu, giữ lại hấn cũng vô dụng.”

Thi Phục Đức thở dài: “Lê Thiển, ngươi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa, chi bằng ta sớm tiễn ngươi lên đường.”

“Chờ một chút, cầu ngài cho ta một ít đồ ăn được chứ?” Giọng nói của Lê Thiển rất nhỏ, trong giọng còn lộ ra vẻ thương tâm tuyệt vọng.

“Hoài nhi, cầm chút thứ gì đến cho hấn ăn.” Thi Phục Đức nói, “Chúng ta cũng không tuyệt tình như Dương Luyến, ngươi ăn no rồi trên đường đến hoàng tuyền đứng đợi hấn ở quỷ môn quan.”

Lê Thiển im lặng, Thi Phục Đức biết, trái tim Lê Thiển đã bắt đầu dao động.

Tiêu Hoài tùy tiện chuẩn bị một chén cháo lạnh, ở trước mặt Lê Thiển, hấn đổ bát cháo xuống đất rồi trộn vào đất, sau đó châm chọc nói: “Cái loại dĩ điểm hạ tiện dâm dăng chỉ xứng đáng trần truồng mà liếm thức ăn cho heo kia thôi. Dương Luyến sao có thể không ôm cô nàng xinh đẹp như thiên tiên mà đi ôm hạng hèn mạt như ngươi? Chẳng qua chỉ là chơi đùa qua đường.”

Lê Thiển giãy dụa, lặng lẽ liếm chỗ cháo lạnh trên mặt đất dơ bẩn, một lần, hai lần... Cho đến khi không còn chút cháo nào mới thôi. Ánh mắt hấn lơ mơ phảng phất như ngọn lửa hy vọng đã bị dập tắt trong nháy mắt.

“Có di ngôn gì muốn nói không?” Thi Phục Đức khinh mạn hỏi.

“Tàng bảo đồ không có ở trong tay Dương Luyến.” Lê Thiển đột nhiên lên tiếng nói một câu phủ nhận sự thật.

Trên mặt Tiêu Hoài hiện lên một nụ cười đắc ý, xem ra sư phụ dự liệu quả không hề sai, đích thật Lê Thiển biết tàng bảo đồ ở đâu.

“Ngươi nói cái gì?” Thi Phục Đức ra vẻ hoài nghi hỏi.

Lê Thiển trả lời kiên quyết: “Giết Tiêu Hoài, ta sẽ nói cho người biết tàng bảo đồ đang ở đâu.”

Tiêu Hoài cười lạnh: “Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Sư phụ, có phải hấn điên rồi không, cứ nhiên dám buông lời yêu cầu buồn cười như vậy?”

“Chê cười.” Trong giọng nói của Thi Phục Đức tràn ngập trào phúng mỉa mai. Sau đó rút thanh nhuyễn kiếm bên hông lấy tốc độ như sét chém ra.

Tiêu Hoài chỉ nhìn thấy một mảnh máu tươi bắn lên trước mắt, bên tai vang vọng một loại âm thanh kỳ dị, không cảm thấy đau đớn, chỉ là đến chết vẫn không rõ, tại sao sư phụ lại ra tay với mình? Chẳng lẽ sư phụ vì bảo đồ mà phát điên rồi sao?”

4. Chương 4

Edit: Băng Tiêu

Beta:Dạ Tư Vũ

“Ta đã giết Tiêu Hoài, giờ ngươi có thể nói tàng bảo đồ đang ở đâu rồi chứ gì?” Bảo kiếm của Thi Phục Đức bởi vì ra tay quá nhanh cho nên không dính chút máu nào, thế nhưng lại tỏa ra sát khí âm trầm, sâu trong địa lao u tối loé sáng, “Ngươi nói thật, ta sẽ cho ngươi một cái chết nhanh chóng.”

Lê Thiển lãnh đạm cười, đau thương dưới mắt phút chốc biến mất: “Tiêu Hoài là hậu duệ của hoàng tộc đại Kim quốc mà ngươi căm hận nhất, ngươi dạy võ cho hắn chẳng qua chỉ là muốn lợi dụng hắn làm việc cho ngươi. Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ giết hắn, đúng vậy không? Triệu Ôn.”

Thi Phục Đức biến sắc: “Sao ngươi biết cái tên Triệu Ôn này?”

Lê Thiển chậm rãi khẽ động thân thể, dựa người vào vách tường gần đó chậm rãi nói: “Trong cơ quan ở phòng ngủ của ngươi có bài vị Lý Tông Triệu Quân của triều đại Nam Tống, người ghi tên vốn là hoàng đế Triệu Ôn.”

“Là kẻ nào nói cho ngươi biết?” Khoé mắt Thi Phục Đức lóe ra hung quang, tay cầm kiếm bắt đầu run lên.

“Phòng ngủ của ngươi còn có người nào có thể vào đây được? Tối nào, ngươi cũng hành hạ ta đến đi đứng không nổi, ban ngày ngươi chạy đi dạy dỗ đệ tử, ta vừa tỉnh dậy liền muốn rời đi, nhưng bất quá lại đứng không vững đụng phải vách tường mới ngẫu nhiên phát hiện cơ quan.” Lê Thiển bình tĩnh nói tiếp, “Được rồi, quên mất chưa nói cho ngươi biết, chín năm trước Dương Luyện đã bắt đầu dạy ta đọc chữ.”

“Không sai, ta là hoàng tử của đại Tống quốc, là đệ đệ Triệu Ôn của Lý Tông.” Thi Phục Đức ngẩng mặt cao giọng nói, “Bảo tàng này vốn thuộc về hoàng thất Tống quốc, ta đổi tên đổi họ sống ở phía bắc Trường thành cũng là vì chờ đợi thời cơ giành lại giang sơn Đại Tống. Bây giờ thời cơ đã đến, ta sẽ dùng bảo tàng đổi lấy quân lương, lấy thân phận hoàng tử Đại Tống hiệu triệu thiên hạ người Hán đứng lên đánh đuổi Tà-ta ra khỏi lãnh thổ.”

“Mơ đi.” Lê Thiển nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Thi Phục Đức nổi trận lôi đình, một bạt tai tung ra làm Lê Thiển ngã sấp trên mặt đất: “Nếu không phải năm đó cha ngươi giết chết đốc quân rồi đầu hàng, người Mông Cổ làm sao thuận lợi công phá Lâm An? Nam Tống ta làm sao mất nước?”

Lê Thiển nương biên tường giãy dậy ngồi dậy, nhìn thẳng vào Thi Phục Đức nói: “Năm đó Nhạc Phi trung quân báo quốc có kết quả thế nào? Thế nhân đều nói vốn là gian thần hãm hại, nếu như không có hôn quân trảm mê tửu sắc, có chủ tâm an phận một góc, e sợ ngày nhị đế quay về kinh thành, Tần Cối cho dù thủ nhân thông thiên, cũng không dám vơ đại một tội danh giết chết Nhạc Phi. Nam Tống mất nước vốn là chuyện sớm muộn mà thôi. Đây lũ binh lính già yếu đi chống lại gót sắt của Mông Cổ, triều đình tham quan hoành hành khắp nơi cắt xén quân lương, tướng sĩ thiếu quần áo để mặc, đốc quân âm thầm đào ngũ, căn bản vô tâm điều chế binh viện. Nếu miễn cưỡng chống cự, ngày thành bị phá, chỉ sợ tất cả dân chúng đều chết không chỗ chôn. Nếu người cầm quân chủ động đầu hàng, nhiều nhất chỉ chém tướng lãnh, nhưng có thể bảo toàn tính mạng của dân chúng. Cha ta dùng mạng sống của số ít người đổi lấy tính mạng hàng vạn bách tính, vậy thì có tội gì?”

“Cứu cái lũ dân chúng chẳng biết gì thì có ích lợi sao? Bọn họ có ai cảm kích ân đức của cha ngươi không? Chẳng phải lại còn mắng cha ngươi là tên sợ chết hèn mạt hay sao?” Thi Phục Đức lạnh lùng đá trả, “Phàm là con dân đại Tống ta cũng phải noi gương các bậc hiền tài đời trước, thà rằng chết trận quyết không đầu hàng.”

“Cha ta bỏ thành cũng không hàng. Mẹ ta kể, sau khi cha ta bắt thủ lĩnh đối phương cam đoan vào thành không giết hại dân chúng thì mới tự vẫn mà chết.”

“Mẹ người tận mắt thấy sao? Cha người khẳng định là lương tâm bất an mới đi tự sát, hoặc là do bị quân địch chém đầu thị chúng. Người rõ ràng chỉ là một thằng điếm dê hèn giống hệt cha người.” Thi Phục Đức ác độc mỉa mai.

“Dù sao người cũng chưa từng coi ta là người, tùy ý, người cứ việc mắng.” Lê Thiển thần nhiên nói, “Kỳ thật người thống trị cao cao tại thượng vĩnh viễn sẽ không hiểu, thứ dân chúng muốn chỉ là quốc gia thái bình có thể an cư lạc nghiệp. Người nào làm hoàng đế đối với họ có quan hệ gì đâu? Chẳng phải vẫn nộp thuế ăn cơm giống nhau. Các người vì tư lợi hoàng quyền, khơi mào ngọn lửa chiến tranh, hy sinh hạnh phúc của dân chúng, tranh đến tranh đi, mãi đến lúc chết không phải là một đồng xương tàn như người khác thôi sao?”

“Nói xằng nói bậy! Nhanh nói cho ta biết tàng bảo đồ ở đâu, ta lấy được bảo tàng tự sẽ có được thiên hạ, coi như người thay phụ thân người chuộc lại tội nghiệt.”

“Nhiều năm như vậy, người tuy ý lắng nhục hành hạ ta còn chưa đủ à? Người muốn làm thế nào thì mới hài lòng đây?”

Thi Phục Đức âm trầm nói: “Ta vốn nghĩ ta một ngày không được thiên hạ, người nhà các người sẽ phải chịu thêm một ngày tội sống. Đáng tiếc mạng người không dài, mẫu thân người lại tự vẫn, đệ đệ người một mất một tích. Như vậy đi, ta đáp ứng người, lúc ta có được tàng bảo đồ thì ân oán giữa chúng ta coi như kết thúc. Ta có thể sẽ không quấy rầy đệ đệ của người, người cũng có thể an ổn mà sống những ngày cuối cùng.”

“Ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

“Người không nói thật ta cũng không có cách. Ta đã thả tin tức nói người ở đây chịu bao hành hạ, cho dù Dương Luyến không thèm để ý đến người thì đệ đệ người cũng sẽ tìm cách cứu người ra. Người chờ bọn họ tự chui đầu vào lưới để rồi bọn họ sẽ như thế nào khi thưởng thức bộ dạng dâm dăng lúc người bị hạ mi hương, khi đó xem người có quyết định chịu nói hay không.”

Lê Thiển sâu kín mà thở dài một hơi: “Cho ta quần áo, ta sẽ đưa người đi lấy tàng bảo đồ.”

Trong sân lạnh lẽo hoang vu có một gốc cây mai già, mùa đông hàng năm sẽ nở hoa trắng tinh, thuần khiết xinh đẹp như tuyết trên bầu trời, mùi hương rơi trên mặt đất sẽ rất lâu mới bay đi.

Sáng sớm, Dương Luyến thường xuyên ở dưới gốc cây Mai chờ đợi Lê Thiển.

Bọn họ đã hẹn ở chỗ này cùng nhau đọc sách, hoặc là chỉ lắng lặng ngồi im, cái gì cũng không nói, chỉ cần ánh mắt nhìn nhau là có thể tâm ý tương thông.

Song buổi sáng hôm nay, Lê Thiển đã tới muộn nửa canh giờ, bước đi lảo đảo như sắp ngã.

Dương Luyến xông lên đỡ lấy thân thể gầy yếu của Lê Thiển nhưng Lê Thiển lại cố gắng từ chối.

“Thiến, bệnh lại phát tác ư?” Dương Luyến dùng tay phải áp vào lưng Lê Thiển chậm rãi truyền nội lực vào.

“Không phải.” Ánh mắt Lê Thiển đầy đau thương, “Thân thể ta rất bẩn, đừng đụng vào ta.”

“Ta chưa từng ngại người mặc quần áo rách nát mà.” Dương Luyến không buông tay, ngược lại còn làm cho Lê Thiển tựa vào ngực mình.

Lê Thiển nhẹ nhàng khóc: “Ngày hôm qua, vốn là sinh nhật mười tám tuổi của Tiêu thiếu gia.”

“Ta biết, hắn lại bắt nạt người sao?”

“Lão gia đem ta thưởng cho Tiêu thiếu gia một đêm thị tẩm.”

Trầm mặc.

Sau đó Dương Luyến khẽ nâng cao khuôn mặt của Lê Thiển, hôn nhẹ lên những giọt lệ ngân, chậm rãi trượt xuống đôi môi lạnh đậm như nước.

” Thiển, ta yêu ngươi, trong mắt ta, duy chỉ có ngươi là người thuần khiết nhất xinh đẹp nhất, tựa như băng tuyết trong Ngọc hồ.” Dương Luyến trịnh trọng nói, “Ta đã chuẩn bị xong xuôi các thứ để mang ngươi rời khỏi nơi đây, đến một nơi không một ai tìm được, chỉ có hai chúng ta, song túc song phi, răng long đầu bạc.”

Lê Thiển đột nhiên cảm thấy một loại hạnh phúc vô bờ bao phủ toàn thân, phảng phất như trái tim đầy vết thương trong nháy mắt đã bị ánh sáng ấm áp chói lọi vây lấy. Hy vọng đã xua tan đau thương trong mắt hắn, giờ có chết đi ngay lập tức, hắn cũng tuyệt nhiên không chút nuối tiếc.

“Cảm ơn ngươi. Ngươi đồng ý nói với ta những lời như vậy, ta đã rất cảm kích rồi.”

“Ngươi hẳn là biết, cho tới bây giờ ta nói được là sẽ làm được.” Dương Luyến nhìn xoáy vào cặp ngươi đen lầy lừ động của Lê Thiển, “Ta sớm đã chán ghét làm công cụ giết người cho sư phụ, ta giống người đều khát vọng tự do, chỉ khi ở bên ngươi ta mới cảm thấy được hạnh phúc.”

Buổi sáng hôm đó, bọn họ hàn huyên rất nhiều chuyện. Lê Thiển trợ giúp Dương Luyến hoàn thành kế hoạch.

Đó là một kế hoạch tuyệt diệu vô cùng.

Chỉ cần có thời gian giúp sức mà thôi.

Ba năm, đệ đệ của Lê Thiển được Dương Luyến dạy võ công cũng đạt được chút thành tựu đáng kể, hắn đã có đủ năng lực chạy ra khỏi vòng khống chế của Thi Phục Đức. Sau đó bắt đầu các bước cuối cùng, rốt cục mọi thứ cũng ổn thoả.

Lê Thiển chân trần, trên người chỉ khoác duy nhất một chiếc áo mỏng. Những bông tuyết nhỏ bé rơi vào mặt hắn, Lê Thiển mỉm cười nhẹ nhàng, đứng ở dưới tàng cây Mai. Khoé miệng còn lộ một vết máu, những vết thương trải rộng toàn thân có thể nhìn thấy rõ ràng dưới lớp áo mỏng. Lê Thiển nhẹ nhàng nói: “Chính là ở đây.”

“Tàng bảo đồ được chôn ở chỗ này sao?” Thi Phục Đức hỏi.

“Căn bản là không hề có thứ gọi là tàng bảo đồ.” Lê Thiển nhìn lên đoá hoa trên đầu, “Là ta và Dương Luyến cùng nhau lừa gạt ngươi mà.”

Thi Phục Đức run run giọng nói: “Ta không tin! Ngươi nói mau, tàng bảo đồ đang ở đâu? Kiên nhẫn của ta chỉ có hạn thôi.”

“Ngươi là hậu duệ của Tổng quốc, Tĩnh Khang bảo đồ nhất định sẽ khiến ngươi thích thú. Châu báu giá trị liên thành cũng võ công bí tịch, cho dù là tin đồn sai sự thật thì người giang hồ cũng sẽ một bước tin ngay. Ba năm, Dương Luyến dụng tâm rải truyền tin đồn, tạo ra các đầu mối khiến mọi người phải tin là thật, ai sẽ đủ nghị lực ngay thẳng mà không hề động tâm vì tấm bảo đồ đó đây? Nhất là kẻ đó lại là ngươi.”

“Ngươi gạt ta. Nhất định là có bảo đồ.”

Lê Thiển bình tĩnh nói tiếp: “Chúng ta quả thật đã giấu giếm ngươi rất nhiều chuyện, cho nên mới có thể làm cho kế hoạch thuận lợi tiến hành mãi tới hôm nay mà vẫn không bị phát hiện. Bây giờ, trên giang hồ hẳn đang lan truyền tin tức tàng bảo đồ nằm trong tay ngươi rồi.”

“Tàng bảo đồ đang ở nơi nào?” Thi Phục Đức cuồng điên hét lên, “Ngươi đừng giở trò nữa. Ngươi không nói, ta sẽ giết chết ngươi.”

“Ta đã sớm muốn chết rồi. Ngươi động thủ đi.”

Thi Phục Đức đột nhiên cười lạnh: “Ta sẽ không toại nguyện cho ngươi thế đâu. Ta sẽ cho Dương Luyến tận mắt thấy bộ dáng dâm dăng dưới thân mười mấy tên nam nhân của ngươi, cũng sẽ cho ngươi tỉnh táo mà nhìn hẳn chán ghét bỏ rơi ngươi, mang theo nữ nhân đó mà xuống hoàng tuyền. Được rồi, còn có đệ đệ của ngươi, ta sẽ giam các ngươi cùng một chỗ, rồi hạ mi hương, cho đệ đệ ngươi nếm thử bản lĩnh hầu hạ của ngươi.”

“Chúng ta đã sớm hẹn rồi, Dương Luyến cùng đệ đệ ta sẽ ở một nơi an toàn bí mật chờ ta, ta để bọn họ chờ đến mười năm, trong vòng mười năm không được phép đi tìm ta.”

“Người có thể sống lâu thế sao?” Thi Phục Đức chậm chạp nói.

“Ta đương nhiên sống không lâu đến đó, nhưng mà người cũng không có khả năng sống hơn ta đâu. Người chỉ có năm mươi năm công lực, dù võ công cao cường tới đâu, nhưng người chỉ có một mình, hai đấm khó địch bốn tay, liệu người sẽ thoát được bao nhiêu mưu đồ của người trên giang hồ? Cho dù người mai danh ẩn tích, mười năm sau, người liệu có thể là đối thủ của Dương Luyến và đệ đệ ta hay sao?”

Thi Phục Đức nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người vẫn kiên trì sống đến tận giờ là vì để nói với ta những lời này ư?”

“Không sai. Hơn nữa ta đã dự liệu trước với bản tính của người, khẳng định người sẽ giết Tiêu Hoài. Người mất đi trợ thủ đắc lực, thực lực đại giảm. Đáng tiếc Tiêu Hoài vẫn trung thành tận tâm với người, nhưng người lại coi hấn như một con chó, lúc nào cũng đề phòng hấn có âm mưu, đến cuối cùng lại còn nhẫn tâm giết chết cả hấn.”

“Dương Luyến dẫn theo một người phụ nữ bỏ trốn, người không sợ hấn sẽ quên người sao?”

“Kỳ thật, ta thật sự hy vọng hấn có thể tiếp nhận tình yêu mà hoàn toàn quên ta.” Lê Thiển xoay người, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười sáng lạn hạnh phúc, đôi con người trong trẻo mơ màng nhìn về cõi xa xăm, lẩm bẩm nói, “Mười năm, thời gian đủ dài để hấn có thể quên được ta.”

Thi Phục Đức như một con thú điên lồng lên giận dữ, vung bảo kiếm lên chém thẳng vào giữa lưng Lê Thiển.

Lê Thiển lại hoàn toàn không để ý, hoặc là nói hấn vẫn một mực chờ đợi giờ khắc này đến.

Núi rừng yên tĩnh, tuyết đọng khắp nơi.

Ngọn đèn lập loè giữa căn nhà gỗ, thường xuyên truyền ra tiếng trẻ khóc nháo.

Thiếu phụ bên ngực tay ôm hài tử, ôn nhu dỗ dành. Nam tử trẻ tuổi ngồi đổ hoả lò.

“Dương đại ca, ngài sớm nghỉ ngơi chút đi. Đại tuyết phong sơn, đêm nay sợ rằng không thể chờ đến lúc Lê Phóng trở về rồi.” thanh âm uyển chuyển êm tai của người thiếu phụ nhẹ nhàng vang lên.

Lời còn chưa dứt đã vang lên tiếng đập cửa theo quy luật, vốn là ám hiệu giữa bọn họ với nhau.

Dương Luyến đứng lên đi tới cửa, nâng tấm vải bố dày lên rồi mở cánh cửa gỗ ra.

Thiếu niên nghiêng mình đi vào. Hấn mặt mày thanh tú tuấn mỹ, gần giống với bóng dáng của Lê Thiển. Mặc dù chỉ mới mười sáu mười bảy, nhưng do tập võ nên thân thể tráng kiện hơn Lê Thiển rất nhiều. Thiếu niên sang sảng cười to: “Dương đại ca, mấy hôm nay ta đa tạ người đã chiếu cố mẹ con Huệ nhi giúp ta.”

“Tiểu tử người thật giỏi hoạt, bản lĩnh kém cỏi, một mình chạy trốn, đem lão bà cùng hài tử giao hết lại cho ta a.”

Lê Phóng xấu hổ đỏ mặt, vội vàng chuyển đề tài ngay: “Ca ca ta khi nào mới đến?”

“Hấn đã hẹn với ta rồi, hấn nói hấn cần phối chế một loại dược hoàn, ăn xong sẽ bị tình trạng chết giả, qua bảy ngày tự động sẽ tỉnh lại. Hấn sẽ chờ tất cả mọi người nghe tin tào bả đồ rơi vào tay sư phụ ta rồi sẽ làm bộ tự sát. Lúc đó người giang hồ sẽ tranh nhau đối phó với sư phụ ta, hấn sẽ không còn tinh lực mà đối phó với chúng ta nữa.” Dương Luyến giải thích, “Sau khi hấn tỉnh lại sẽ đi đảo Đông Hải tìm loại thảo dược trường sinh, chỉ cần ăn suốt mười năm sẽ hoàn toàn trị khỏi bệnh cho hấn. Hấn không cho ta đi tìm hấn vì sợ ta lộ diện sẽ bị người giang hồ phát hiện. Hấn nói hấn khỏi bệnh xong sẽ lập tức đi tìm ta, chúng ta sẽ ở bên nhau hạnh phúc cả đời.”

“Phải đợi những mười năm cơ à? Liệu, người có quên ca ca ta không?” Lê Phóng tò mò hỏi dò.

“Người sẽ quên Huệ nhi ư?” Dương Luyến hỏi ngược lại, “Ta mỗi ngày sẽ nghĩ về Lê Thiển.”

“Nếu như hấn quên người thì sao?” Huệ nhi nghịch ngợm xen miệng vào.

“Sao thế được? Hấn đã thề dưới tàng cây Mai, cho dù hoá thành hồn siêu phách tán, hấn cũng không uống thang Mạnh bà, đời đời kiếp kiếp không bao giờ quên ta.” Dương Luyến hạnh phúc nói, trước mặt hấn lại hiện lên hình ảnh năm đó.

Một người thanh lệ thuần khiết còn hơn cả hoa mai trên táng, rõ ràng chỉ lẳng lặng đứng đó, nhưng lại như một bảo kiếm thanh sắc kinh tâm vững vàng trói buộc trái tim hắn suốt một đời này. Dương Luyến chỉ muốn say tình trong hạnh phúc hoài niệm đó mãi mãi, cả đời không bao giờ muốn tỉnh lại. Hắn nhớ rất kỹ, ngày đó trước khi chia tay, Lê Thiển đã nói một câu cuối cùng: “Ví như nước chảy ba nghìn, duy chỉ có ta và ngươi, vĩnh kết đồng tâm.”

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-ho-bang>